

De heer Heinen, boekhandelaar

De stad huilt en toont haar verdriet. Langzaam verdween de afgelopen jaren een icoon uit de binnenstad; Boekhandel Adr. Heinen, bijna kalligrafisch vernoemd op de gevel.

In de zijmuur een levensgrote foto van een trotse lezer die al tientallen jaren uit het venster steekt en dwalende passanten gadeslaat. Hij weet wel beter; meters boven de hoofden trekt hij zich terug en laaft zich aan dat wat het gedrukte woord pleegt te zijn.

Krakende trappen leidden naar tientallen meters kast vol ruggen en uitnodigende titels. Een verhaal vormend, waar de geoefend lezer wel raad mee wist.

Wanende in het labyrint, gelijk het klooster uit de film De Naam van de Roos, was ook Heinen een stilteplek, maar dan in de sfeer van de Bossche School.

Velen liepen er binnen op zoek naar de betovering, de schoonheid van taal, architectuur, de kunsten of verhalen uit verre streken en onbekende talen. De honger naar het beminnelijk onbekende.

Bam. De deur ging niet langer open. Het verval leek definitief. Tegen de vaart der volkeren in zocht de oude heer Heinen de vlucht vooruit. Selexys, Polare; namen waar geen Heinen in te bekennen was. Branchevreemden traden binnen. Heinen vluchtte naar achter in de hoop zijn boedel te redden, de School zakte in. Steeds dieper in een dal. Noem mij nooit Voorheen Heinen, want ik leef. Alleen mijn erf wordt mij afgenomen.

Dat andere firmament, de trouwe bondgenoot aan de overkant van het plein, de Hervormde Kerk, opende haar poorten. Geen biechtstoelen, maar weeklacht én het bezingen van de muze.

Honderden zaten aan in de hoop gehoord te worden dat de oude heer Heinen weer naar voren zou komen. De stad hilde en toonde haar ziel.

Schrijversprotest aan de hand van naderende faillissement Boekhandel Heinen 's-Hertogenbosch

© Patrick Lijdsman / 31 01 2014